

SZTANDAR BIBLIJNY

i
Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Zwiastuny zbawienia

„PODNIĘCIE SZTANDAR DO
NARODÓW” – IZAJ 62:10

wewnątrz . . .

Zwiastuny zbawienia.	2
współczesny świat.	2
granie na trąbie.	2
symbologia trąb	3
restytucja.	3
wysokie powołanie	4
panujące królestwo.	5
Określenie Światów i Wieków w rozwoju Boskiego Planu.	7

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA (PL ISSN 1230-1086) MIESIĘCZNIK – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Zwiastuny zbawienia

ROCZNE GODŁO NA 2001

Wesoło śpiewajcie Bogu mocy naszej; Wykrzykiwajcie [róbcie radosny hałas wg ang.] Bogu Jakubowemu.

Psalm. 81: 2

Hałas: 1. dźwięk, szczególnie głośny, zgrzytliwy, lub w rodzaju zamieszania, ogłuszającego hałasu. 2. Fizyka: kombinacja nieharmonijnych przedziałów częstotliwości drgań o bardzo krótkim trwaniu.

– *The American College Dictionary*

WSPÓŁCZESNY ŚWIAT jest pełen hałasu, przyjemnego lub też innego, w zależności od słuchacza. Od klaksonu samochodowego, w godzinach największego natężenia ruchu na ulicach miasta, do pochodzącego od częstych przelotów samolotów nad głowami, poziom decybeli w dzisiejszym środowisku jest znacznie większy, niż tego doświadczyła ludzkość w większości swej historii.

Wiele z tego hałasu wokół nas jest symbolem przemysłowego i technologicznego zaawansowania – ktoś mógłby powiedzieć, że jest niepożądanym aspektem prorocstwa Daniela 12:4, gdzie czytamy, że w Czasie Końca (w którym, jak wierzymy, obecnie się znajdujemy) – „wiele ich przebieży, a rozmnoży się umiejętność” – przewidziano ruchliwe, szybkie przemierzanie świata, co większość z nas teraz przyjmuje za rzecz naturalną.

PRZYJEMNY HAŁAS

Zrewidowana wersja Biblii (w języku angielskim) Ps. 81:2 oddaje jako „okrzyk radości”. Nasze sławienie Boga przejawia się w naszej służbie, która obejmuje ogłaszanie przez nas posłannictwa Prawdy.

Z ludzkiego punktu widzenia, to posłannictwo, które obwieszczamy, jest dysharmonijne i nieprzyjemne. Lecz Bóg na te sprawy patrzy inaczej (1 Sam. 16:7). To, co wydaje się

cuchnącą ofiarą w oczach nie nawróconych, dla Boga jest przyjemnym zapachem, gdy jest ofiarowane Jemu przez poświęconych (Filip. 4:18; porównaj z 3 Mojż. 26:31).

Prawda i perspektywy biblijne, jakie my przynosimy nieczęsto są przyjmowane i oceniane. Możemy być odrzuceni i zniechęceni się. Ale zacytowany werset napomina do kontynuowania wysiłku pochodzącego z serca. My staramy się podobać Bogu.

GRANIE NA TRĄBCE

Psalm, z którego pochodzi powyższy werset, jest poświęcony „Przedniejszemu śpiewakowi na Gityt (porównaj z Ps. 8). Adam Clarke, w swym komentarzu na temat Psalmu 81 napisał:

Istnieją różne opinie odnoszące się do *okazji i czasu* tego Psalmu, lecz jest powszechna zgoda, że on był napisany albo *na uroczystość*, albo użyty podczas uroczystości Święta Trąbek... które obchodzono pierwszego dnia miesiąca Tiszri [wrzesień – Red.], który był początkiem roku żydowskiego i od tego dnia aż dotąd jest wyrazem oddawania czci Bogu przez Żydów.

Trąba o której mówi ten Psalm (w.4) nazywa się *szofar* (po angielsku i po polsku kornet, trąbka). Zrobiona z rogu

baraniego lub górskiego kozła, ten instrument, użyty przez eksperta wydawał jasny, przenikliwy dźwięk i mógł być słyszany wyraźnie z daleka. (Hebrajskie znaczenie tej nazwy oznacza: *ciąć, naciąć, oświecać*). Krótko mówiąc, to był doskonały instrument wzywający do zebrania się, i pobudzenia, wielkich grup społeczeństwa.

TRĄBY Z 4 MOJŻ. 10 ROZDZIAŁU

Dodatkowo do tego rytualnego instrumentu, oprócz wspomnianej trąby *szofar*, starożytny

Izrael używał rozmaitych trąb, z różnych materiałów. Następujące słowa są wypisem z nowego ilustrowanego biblijnego słownika Nelsona:

Trąbka zrobiona z metalu lub kości wytwarzała falę głosową powietrza prawie dwie stopy długą. Ta krótka fala dała temu instrumentowi wysoki, przenikliwy dźwięk. Ton tej trąby widocznie mógł być regulowany (2 Kron. 5:12).

4 Mojż. 10:1-10 szczegółowo opowiada o Boskich instrukcjach udzielonych Mojżeszowi, aby zrobił trąby ze srebra, w celu ogłoszenia Jego nakazu i zapewnienia zwycięstwa w bitwie. Zdaje się, że te dwie trąby przedstawiają Boskie Słowo i Ducha, pobudzające lud Boży do pewnych czynów. To, że one są typem jest widoczne z tego, że były częścią Zakonu i zarządzeń, dotyczących Przybytku, a że te zarządzenia były typiczne jest widoczne z Listu do Żydów, rozdziały 9 i 10.

Przykłady z Pisma Świętego

Pewna liczba wersetów Pisma Świętego przywodzi na myśl, że trąba symbolizuje posłannictwo, a ich brzmienie symbolizuje proklamację jakiegoś posłannictwa:

- Ta trąba, która długo brzmiała podczas inauguracji Przymierza Zakonu przedstawia proklamowanie Prawdy przez siódmą trąbę, mającą związek z inauguracją Nowego Przymierza (2 Mojż. 19:13,16,19).

- Siedmiu kapłanów, którzy „trąbili w trąby”, gdy Jerycho było otoczone (Jozue 6:4-9, 13,16,20), przedstawia to samo, co siedmiu aniołów z trąbami z Objawienia 8:2-6, a ich trąbienie przedstawia to samo, co siedmiu aniołów trąbiących w swoje trąby, które reprezentują proklamację posłannictwa siedmiu aniołów.

- Gedeon trąbiąc w swoją trąbę (Sędziów 6:34) jest typem na naszego Pana ogłaszającego w obecnym wieku posłannictwo Ewangelii. A kiedy Gedeon oraz jego 300 trąbiło w swoje trąby podczas pierwszej bitwy (Sędziów 7:16-22), przedstawiają naszego Pana oraz wierne Maluczkie Stadko głoszące posłannictwo przeciwko tzw. Boskiemu prawu władców, kleru i arystokracji od 1914 do 1916 roku.

SYMBOLOGIA TRĄB

Chociaż Mojżesz otrzymał rozkaz zrobienia dwóch trąb, on widocznie tę pracę powierzył rzemieślnikom, Besaleelowi i Acholijabowi, wspomaganym przez swych towarzyszy (patrz 2 Mojż. 31:1-6).

Besaleel jest typem naszego Pana w jego zdolności rozwijania Kościoła i jego wszystkich stosownych nauk. Acholijab przedstawia członków siedmiu gwiazd, użytych przez Pana jako specjalnych pomocników w rozwijaniu Kościoła i jego nauk. Ich pomocnicy przedstawiają antytypicznych wyuczonych w sprawach Królestwa i wynoszących ze skarbu rzeczy nowe i stare. Ci uczeni składali się z generalnych i specjalnych pomocników członków siedmiu gwiazd (Mat. 13:52).

Owe trąby były urobione ze srebra, co znaczyło, że one były posłannictwem Prawdy. Srebro tutaj symbolizuje Prawdę. A to, że były zrobione z jednej bryły przedstawia dwie rzeczy:

1. Że one pochodzą z tego jednego źródła Prawdy, z Biblii, ze Słowa Bożego (Jan 17:17; 2 Tym. 3:15-17) i

2. Że one są we wzajemnej harmonii jako części harmonijnej całości (Iz. 8:20; 2 Piotra 1:19-21).

Mojżesz robiący te dwie trąby jest typem na naszego Pana, rozwijającego dwa posłannictwa Wieku Ewangelii. Wnioskujemy, że z powodu nacisku położonego na te trąby (one się pojawiły w pierwszej części 4 Mojżeszowej), są one posłannictwem o zbawieniu człowieka – *Restytucji* (przypisanej i aktualnej) oraz posłannictwem Boskiego zbawienia – *Wysokiego Powołania*.

Te dwie doktryny wypływają z Okupu – ofiary Pana Jezusa i podstawy Boskiego Planu. Bez Okupu, zbawienie członków rodu Adammowego na jakimkolwiek poziomie istnienia jest niemożliwe. Te dwie doktryny także zapowiadała Pieśń Mojżesza (Restytucja) i Pieśń Baranka (Wysokie Powołanie) (Obj. 15:3).

RESTITUCJA – PIEŚŃ MOJŻESZA

Pierwsza trąba

Doktryna o Restytucji streszczona w Dz.Ap. 3:19-21 oznacza:

1. Pierwotne stworzenie człowieka w doskonałości;
2. Jego próbę do życia;
3. Jego upadek w grzech i śmierć; oraz
4. Jego doświadczenie ze złem.

Ponadto, to oznacza potrzebę *pokuty* człowieka jako dowodu, że on szczerze pragnie zbawienia. Co jest demonstrowane przez doświadczenia pogan – pozostawionych samym sobie bez pomocy – i przez Żydów – wspomaganym przez przymierze Zakonu i sprzyjające opatrności – upadły człowiek *nie może się zbawić* i dlatego jest *zależny* od Boskiej zbawczej mocy.

Zbawienie przez *restytucję* w typie jest pokazane przez pierwszą trąbę w 4 Mojż. rozdział 10. Musimy zapamiętać, że zbawienie przez restytucję nie wyklucza pokuty. Łaska Boża dostarczyła Zbawiciela, który jest zdolny zadowolić wymagania sprawiedliwości skierowane przeciw pokutującemu wierzącemu grzesznikowi, dostarczając usprawiedliwienia. Właśnie to usprawiedliwienie przez wiarę ma dwa wymiary: *poczytane* i *rzeczywiste*.

Podczas wieku wiary wierzący wstępował na drogę poprawy wobec Boga, według zdolności jego lub jej, jak najlepiej potrafili, i serdecznej ufności, przyswajania sobie i działania zgodnie z obietnicą Bożą, dzięki zasłudze Jezusa, odpuszczenia grzechów, przypisania sprawiedliwości Chrystusowej i przyjęcia do społeczności z Bogiem i Chrystusem jako przyjaciela. Tak więc wierzący otrzymuje poczytane usprawiedliwienie lub, wyrażając to w inny sposób poczytaną *restytucję*. W następnym Wieku – Wieku Tysiąclecia – wierzący otrzyma *rzeczywistą* restytucję.

WYSOKIE POWOŁANIE – PIEŚŃ BARANKOWA

Druga trąba

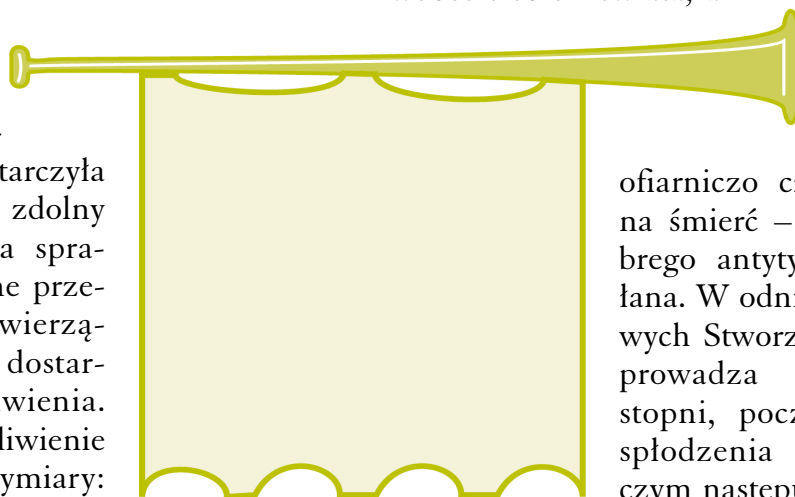
Boskie zbawienie jest podsumowaniem Nowego Testamentu. Tak jak ze zbawieniem

restytucyjnym, ta doktryna ma wiele zastosowań:

1. Że Chrystus stał się dla przyjmujących ją Mądrością i w tym On uczy ich wszystkiego, co oni powinni wiedzieć w tym celu, aby być pomyślnymi uczestnikami Wysokiego Powołania (1 Kor. 1:24);

2. Że On ożywia – doprowadza do życia – ich przypisane usprawiedliwienie, aby ich przystosować jako kandydatów do Wysokiego Powołania;

3. Że Chrystus uświęca człowieczeństwo i Nowe Stworzenie w Wysokim Powołaniu. Jeśli chodzi o człowieczeństwo, to On pomaga wierzącym w podtrzymywaniu martwoty wobec siebie i świata, a

ożywieniu wobec Boga podczas składania

ofiarniczego człowieczeństwa na śmierć – to jest cel dobrego antytypicznego kapłana. W odniesieniu do Nowych Stworzeń On je przeprowadza przez siedem stopni, począwszy (I) od spółdzenia z Duchem, po czym następują (II) ożywienie, (III) wzrost, (IV)

wzmocnienie, (V) zrównoważenie, (VI) kryształizacja i (VII) narodzenie duchowe.

4. W wyzwoleniu On wybawia Nowe Stworzenie z grzechu, błędu, samolubstwa, światowości, szatana i śmierci.

Następne elementy w życiu Nowego Stworzenia (indywidualnie i kolektywnie) są przedstawione przez drugą trąbę w 4 Moj.10:

- Predestynacja (w sensie wyboru na członka Ciała);
- Organizacja (w sensie Ciała tego Kościoła);
- Dyscyplina (bez tej nie można rozwinąć podobieństwa Chrystusowego);
- Prawo (miłości);
- Odpoczynek (szabat, odpoczynek w dołączonym dziele Jezusa);

- Próba (wypróbować usposobienie charakteru);
- Chrzest (w śmierć Chrystusową);
- Wielkanoc (uczestniczenie w komunii z Chrystusem i innymi członkami Ciała);
- Zobowiązania społeczne wobec człowieka i wobec braci (postępowanie Kościoła w świecie jako światła i strofującego czyniących zło);
- Przeciwnicy i osaczanie (szatan, świat i ciało); i
- Obecne oraz przyszłe dziedzictwo („stokroć więcej weźmie” i „nadzieję chwały” Mat. 19:29).

PANUJĄCE KRÓLESTWO BOŻE

W Testamentach, Starym i Nowym, występują różne zarysy myśli, które należą do posłannictw tych obu trąb, w zależności od ich zastosowania.

Na przykład, Królestwo Boże, rozważane z punktu widzenia panowania nad ludzkością i błogosławienia jej, należy do Pieśni Mojżesza. Ale rozważane z punktu widzenia chwalebnych przywilejów Chrystusa, należy do Pieśni Baranka.

Podobnie z Wtórym przyjściem w jego związku z obaleniem imperium szatana i błogosławieniem ludzkości, należy do Pieśni Mojżesza. Natomiast w swym odniesieniu do żęcia świętych, ich wyzwalań i gloryfikacji, ono należy do Pieśni Baranka.

Zmartwychwstanie zaś do ludzkiej doskonałości należy do Pieśni Mojżesza, a zmartwychwstanie na Boskim poziomie z natury należy do Pieśni Baranka.

W Starym Testamencie istnieją liczne typy i prorocтва, mające związek z Chrystusem i Kościołem – bądź to, gdy byli w ciele, bądź też w duchu – co należy do Pieśni Baranka (1 Kor. 10:1-11; Żyd. 4:10; 1 Piotra 1:9-13). One często są przedstawione z punktu widzenia ich wpływu na ludzkie zbawienie i związek z nim.

Ponieważ te dwa tematy Biblii – Pieśń Mojżesza i Pieśń Baranka – zachodzą na siebie, mówimy, że generalnie oba testamenty,

Stary i Nowy, mają te odpowiednie reprezentacje. Jednakże te dwie trąby, Pieśń Mojżesza i Pieśń Baranka, nie są odpowiednio synonimiczne ze Starym Testamentem i Nowym Testamentem.

Po prostu Pieśń Mojżesza wyklucza rzeczy Wysokiego Powołania, a Pieśń Baranka wyklucza sprawy Restytucji. Jakkolwiek te dwa posłannictwa tak się splatają i przeplatają wzajemnie, ażeby były w doskonałej harmonii. W rzeczywistości są dwoma największymi zarysami Boskiego Planu. To właśnie ten wzajemny związek między nimi dowodzi, że każdy z nich jest urobiony z jednej całej sztuki antytypicznego srebra.

RADOSNE WYKRZYKIWANIE

4 Mojż. 10:7 wskazuje na przeciwieństwo między wzrostem postępującej Prawdy wśród kontrowersji, a wzrastaniem w wiedzy Prawdy dotąd otrzymanej z poprzednich odkryć Prawdy. Antytypicznie, to pokazuje, jak Prawda powinna być *normalnie* przedstawiana zainteresowanym i nie wojowniczym słuchaczom.

Gdy kontrowersja ma miejsce w chrześcijaństwie, w odpieraniu ataków i atakowaniu błędów w czasie teologicznych wojen, to nie jest pożyteczny sposób do pozyskania serc dla Prawdy. My możemy uciec się do kontrowersji, gdy oponenti zwalczają Prawdę błędem, ale w zwyczajnych okolicznościach życia kontrowersyjne przedstawianie Prawdy koliduje z jej akceptacją – ono w słuchaczu rodzi kłótność i jest odpowiedzialne za urabianie raczej oponenta niż przyjaciela. Jeśli my zamierzamy pozyskać naszych słuchaczy, powinniśmy trąbić naszymi trąbami Prawdy przyjemne dźwięki.

Chociaż już dłużej nie możemy trąbić o posłannictwie wysokiego Powołania, jako okazji dotąd osiągalnej, ale musimy przedstawiać je w jego *dyspensacyjnym i historycznym* kontekście. Bez zrozumienia różnic w powołaniach – wyborczego zbawienia – świadome przedstawianie Boskiego Planu nie jest możliwe.

Liczne świeckie posłannictwa na ziemi dzisiaj przekazywane na różne strony są

wszystkim prócz radości. Wiadomości o konfliktach i niezadowoleniu, wojnach i głodzie, korupcji i zachłanności, głupstwach i tragediach, tworzą osnowę i wątek współczesnej cywilizacji. Gdy podjęlibyśmy ten temat i trąbili o czasie ucisku i jego okropnych zapowiedziach jako nasze główne świadectwo, nie moglibyśmy pozyskać serc naszej publiczności. Posłannictwo Królestwa Bożego, z jego atrakcyjnymi błogosławieństwami pokoju i harmonii, zdrowiem i pomyślnością w Edeńskim otoczeniu, jest dźwiękiem, który wspaniale wpada do ucha. My potrzebujemy się uczyć, aby być mistrzowskimi muzykami. Nasz Pan u Mat. 10:16 powiedział: „bądźcież tedy roztropnymi jako węże, a szczerymi jako gołębicze.”

Powinniśmy być odważni, gdy głosimy nasze posłannictwo każdemu, kto chce słuchać i jakimkolwiek środkiem jakim dysponujemy. Choć nasze ciało jest słabe, a wysiłki zdradzają braki, to posłannictwo Prawdy, jaką proklamujemy, jest piękne, harmonijne. Pan je słyszy i ocenia.

My się modlimy, aby rozważania nad naszym werselem (Ps. 81:2) w nadchodzącym roku okazały się pomocą na czasie, przypomnieniem naszych sposobności, zobowiązań i przywilejów w głoszeniu błogosławionego posłannictwa Prawdy.

* * *

Na początku tego Nowego Roku wyrażamy naszą ocenę dla braci i siostr za ich wsparcie i zachętę podczas pracowitych dni minionego roku. Redaktor jest wdzięczny za te posłannictwa dobrej woli i za zapewnienie modlitw otrzymanych od braci i siostr ze wszystkich stron.

Jako stosowną pieśń, towarzyszącą naszemu wersele, proponujemy tę, którą już śpiewaliśmy wcześniej, lecz która jest stosowna dla tego obecnego tematu, nr 24 w śpiewnikach *Pieśni Brzasku Tysiąclecia* (w języku polskim) „Już nas nie łudzi wzrok”. Ta pieśń przypomina nam o zbliżającym się Jubileuszu błogosławieństw – szczególnie jubileuszowe posłannictwo,

które z radością śpiewamy. Poniżej słowa tej pieśni.

Pieśń nr 24 – Już nas nie łudzi

Już nas nie łudzi wzrok,
Wnet ujrzy cały świat,
Jubileuszu rok,
Co potrwa tysiąc lat.
Dziejowych mija koniec burz.
*Zaświtał Jubileusz już,
Zaświtał Jubileusz już.*

Pan Jezus, Kapłan, Król,
Na ziemię zstąpił tą;
Krwia zwyciężył śmierć i ból,
Zaczyna władzę swą.
A jako pierwszy Jego krok,
*Jubileuszu mamy Rok,
Jubileuszu mamy Rok.*

Baranku, światem rządź,
W Jubileuszu czas.
Na swej stolicy siądź.
Powołaj przed Tron nas,
Boś wynagrodzić przyrzekł Sam,
*Gdy przyjdzie Jubileusz nam,
Gdy przyjdzie Jubileusz nam.*

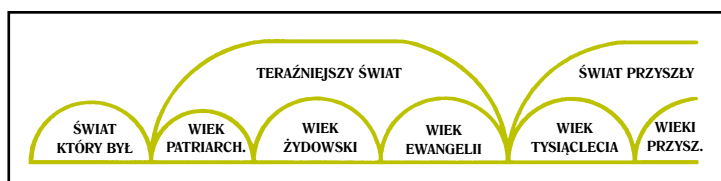
Jak najwonnieszy kwiat
Z niebiańskich niw i pól
Zstępuje na ten świat
Pan Panów, Królów Król.
Jubileuszu mamy dni;
*Ach! dzięki, chwata, Królu Ci,
Ach! dzięki, chwata, Królu Ci.*

BS, '01, 1-5

OKREŚLENIE ŚWIATÓW I WIEKÓW W ROZWOJU BOSKIEGO PLANU

WIEKI CZYLI EPOKI

Teraz zwróćmy uwagę na wieki, na podział owych wielkich epok, co ilustruje poniższy wykres.

Pierwsza wielka epoka („świat”) nie była podzielona. Sposób Boskiego postępowania nie zmienił się przez cały ten okres – od upadku Adama do potopu. Bóg dał człowiekowi swoje prawo, które zostało wpisane w naturę człowieka, ale gdy tenże zgrzeszył, Bóg do pewnego stopnia pozwolił mu postępować według własnego uznania, co zresztą „złe było po wszystkie dni” (1 Moj. 6:5). Tak więc, człowiek mógł zdać sobie sprawę ze swego braku zdrowego rozsądku i z tego, że Boska mądrość nakazująca bezwzględne posłuszeństwo dała świadectwo swego działania. Ta epoka znalazła swój koniec w potopie, który zniszczył wszystkich z wyjątkiem wiernego Noego i jego rodziny. A zatem ów pierwszy wiek nie tylko ujawnił zgubne skutki grzechu, lecz także pokazał, iż skłonność do grzechu prowadzi w dół do większej degradacji i nędzy, dowodząc potrzeby interwencji Jehowy, jeśli odzyskanie tego, „co było zginęło” (Mat.18:11), pierwotny stan człowieka, kiedykolwiek miało być zrealizowane.

Druga epoka, „teraźniejszy świat zły”, obejmuje trzy wieki, a każdy jest kolejnym etapem planu Boga zmierzającym do zniweczenia zła. Każdy następny krok jest korzystniejszy niż poprzedzający i przynosi plan bliżej jego zakończenia.

Trzecia wielka epoka, „świat przyszły” – przyszły w stosunku do drugiego adwentu Chrystusa, obejmuje wiek Tysiąclecia, czyli „czas naprawienia” (Dz.Ap.3:20), po którym nastaną dalsze „światy przyszłe”. Szczegóły nie zostały objawione. Teraźniejsze objawienia dotyczą uleczenia człowieka z grzechu a nie wieczności chwały, jaka potem nastąpi.

Pierwszy wiek teraźniejszego świata nazywany jest WIEKIEM PATRIARCHÓW, ponieważ w tym okresie Boska łaska i Jego postępowanie z ludźmi ograniczało się do nielicznych jednostek. Pozostali ludzie byli jak gdyby zignorowani. Uprzywilejowanymi zostali patriarchowie: Noe, Abraham, Izaak i Jakub. Każdy z nich kolejno zdawał się cieszyć względami Boga. Ze śmiercią Jakuba skończył

się ten wiek i taki sposób postępowania Boga. Wówczas potomkowie Jakuba po raz pierwszy zostali nazwani „dwunastoma pokoleniami izraelskimi” i jako całość uznani przez Boga za Jego „lud osobliwy”. Dzięki typicznym ofiarom ludów był typicznie „narodem świętym”, odłączonym w szczególnym celu od pozostałych narodów i dlatego mógł korzystać z pewnych szczególnych względów. Czas przeznaczony na wypełnianie się tych zarysów Boskiego planu, który zaczął się ze śmiercią Jakuba i zakończył ze śmiercią Chrystusa, nazywamy WIEKIEM ŻYDOWSKIM lub wiekiem Zakonu. W tym czasie Bóg szczególnie ten naród błogosławił. Dał mu swoje prawo, zawarł z nim wyjątkowe przymierze, dał mu przybytek, w którego świątynicy najświętszej chwała szekinach stanowiła reprezentację obecności Jehowy jako jego Wodza i Króla. Temu narodowi posyłał proroków i ostatecznie swego Syna. Pośród niego Jezus czynił cuda i nauczał, nie chcąc odwiedzać ludów ościennych i nie pozwalając swoim uczniom chodzić do nich. Gdy wysyłał Apostołów powiedział: „Na drogę pogan nie zachodźcie, i do miasta Samarytańczyków nie wchodźcie; Ale raczej idźcie do owiec, które zginęły z domu Izraelskiego” (Mat. 10:5,6). Rzekał też do nich: „Jestem posłany tylko do owiec, które poginęły z domu Izraela” (Mat. 15:24, BT). Pięć dni przed swoim ukrzyżowaniem Jezus oznajmił: „Oto dom wasz pusty zostanie” (Mat.23:38). Słowa te wskazują na koniec narodowej łaski związanej z udrzuceniem i ukrzyżowaniem Jezusa.

Od śmierci Jezusa zaczął się więc nowy wiek – WIEK CHRZEŚCIJAŃSKI lub WIEK EWANGELII, w którym miała być zwiastowana dobra nowina o usprawiedliwieniu, nie tylko Żydom, lecz także wszystkim narodom, bo Jezus Chrystus z łaski Boga, za wszystkich ludzi zaznał śmierci. W czasie tego wieku Ewangelii istnieje też pewna klasa powołana do uczestniczenia w szczególnej łasce. Tej klasie przedstawione zostały wyjątkowe obietnice, mianowicie tym, którzy przez wiarę przyjęli Jezusa Chrystusa jako swego Odkupiciela i Pana i postępowali Jego śladami. Proklamowanie tu i tam Ewangelii na ziemi trwa już prawie dziewiętnaście stuleci. Można więc powiedzieć, że głoszone ją mniej więcej *każdemu narodowi*. Ewangelia nie nawróciła jednak narodów, nie była do tego przeznaczona w tym wieku, lecz tu i ówdzie dokonała wyboru pewnych osób, w sumie nazwanych „maluczkim

stadkiem”, co zresztą Jezus przepowiedział (Łuk. 12:32), mówiąc, iż Ojciec ma przyjemność dać im Królestwo w wieku, który nastąpi po obecnym.

Z obecnym wiekiem skończy się „teraźniejszy wiek zły”. Zwróćmy uwagę, że choć Bóg dozwolił na przewagę i panowanie zła, z pozorną szkodą dla Jego sprawy, to jednak Jego głębokie zamysły trwale były realizowane zgodnie z ustalonym i nakreślonym planem oraz w ścisłym porządku chronologicznym, jaki On wyznaczył. Z końcem tego wieku i z braskiem następnego, wieku Tysiąclecia, szatan zostanie związany, a jego władza zniweczona, co przygotowuje ustanowienie królestwa Chrystusowego na początku wieku, „w którym sprawiedliwość mieszka”.

Tysiąclecie, oznaczające okres tysiąca lat, jedno-myślnie jest użyte jako nazwa określająca czas wyszczególniony w Obj.20:4, mówiący o tysiącu lat panowania Chrystusa, pierwszym wieku przyszłego świata. W wieku Tysiąclecia nastąpi przywrócenie do pierwotnego stanu wszystkich rzeczy utraconych na skutek upadku Adama (Dz.Ap. 3: 19-21). Przed końcem wspomnianego wieku wszelkie łzy zostaną otarte. Poza jego granicami, w przyszłych błogosławionych wiekach nie będzie więcej śmierci ani smutku, ani płaczu. Nie będzie też wówczas więcej bólu. Te pierwsze rzeczy przeminą (Obj. 21:4). Boskie objawienie nie podaje szczegółów dotyczących przyszłości, dlatego na tym poprzestaniemy.

Dotąd zaledwie rzuciliśmy okiem na szkic planu wieków. Im bardziej będziemy go badać, tym bardziej będziemy dostrzegać jego doskonałą harmonię, piękno i porządek. Każdy wiek ma swoją część do spełnienia, potrzebną do skompletowania rozwijającego się planu Bożego jako całości. Ten plan jest progresywny, stopniowo wypełnia się z wieku na wiek, wznosi się i postępuje naprzód, aż do osiągnięcia oryginalnego zamierzenia Boskiego architekta, „który sprawuje wszystko według rady woli swojej” (Efez.1:11). Żaden z tych wielkich okresów nie jest o godzinę za długi lub za krótki, by spełnić swoje cele. Bóg jest mądrym ekonomistą, zarówno w odniesieniu do czasu, jak i środków, choć Jego zasoby są niewyczerpane. Żadna siła, najbardziej złośliwa, nawet na chwilę nie opóźni ani pokrzyżuje Jego zamiarów. Wszystko, zarówno dobro, jak i zło, pod Boskim nadzorem i władzą współpracuje w wypełnianiu Jego woli.

Dla umysłu niewykształconego i niepokornego, który zaledwie może zrozumieć odrobinę skomplikowanej maszynierii Boskiego planu, jawi się ona jako anarchia, zamieszanie i nieudany pomysł, tak właśnie, jak całość lub tylko część złożonej maszyny przedstawia się dziecku. Dla jego niedojrzałego i niewyrobionego umysłu jest ona niepojęta a przeciwne sobie ruchy jej kół i pasów powodują zakłopotanie. Dojrzałość i dociekliwość pokażą, iż pozorne zamieszanie jest wspaniałą harmonią, doprowadzającą do dobrych rezultatów. Maszyna ta była jednak prawdziwie osiągnięciem, zanim dziecko zrozumiało zasady jej działania. Skoro więc Boski plan istnieje i przez wieki istniał w uwieńczonym powodzeniem działaniu, człowiek doznawał potrzebnego ćwiczenia, nie tylko uzdalniającego go do zrozumienia zawilosci funkcjonowania, lecz także doświadczania jego błogosławionych rezultatów.

W miarę jak kontynuujemy nasze studia nad Boskim planem jest rzeczą niezbędną zapamiętanie wspomnianych wieków oraz ich poszczególnych osobliwości i celów, ponieważ *w żadnym* z nich jako zamkniętym okresie nie można dostrzec tego planu, *lecz we wszystkich razem*, podobnie jak ogniwo nie jest łańcuchem, ale liczne ogniwa połączone tworzą łańcuch. Właściwe pojęcie o całym planie będziemy mieli wówczas, gdy dostrzeżemy cechy charakterystyczne każdej części i w ten sposób będziemy zdolni „dobrze rozbierać słowo prawdy”.

Żadne wyrażenie Słowa Bożego odnoszące się do jednej epoki lub wieku nie powinno być stosowane do drugiej epoki, tak jak rzeczy określające jeden wiek nie mogą być prawdziwe w odniesieniu do drugiego wieku. Na przykład, nieprawdą byłoby utrzymywanie w dzisiejszych czasach, że wiedza Pańska napełnia całą ziemię albo, że nie ma dzisiaj potrzeby mówienia bliźnim „Poznajcie Pana” (Izaj. 11:9; Jer. 31:34). To nie jest prawdą w tym wieku i nie może być prawdą wcześniej, aż Pan przyszedłszy ponownie nie ustanowi swego Królestwa, ponieważ w tym wieku wiele było zwodzącego wprowadzania w błąd. Jesteśmy poinformowani, że nawet na samym końcu tego wieku, „*w ostateczne dni* ...zli ludzie i zwodziciele postąpią w gorsze, jako zwodzący, tak i zwiedzeni” (2 Tym. 3:1,13). W wyniku panowania Mesjasza w wieku Tysiąclecia, wiedza i sprawiedliwość napełnią ziemię tak, jak morze jest napełnione wodą.

„BOSKI PLAN WIEKÓW”, WYKŁAD IV, str. 80 -85

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA
Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

CZASOPISMO wolne od wpływu jakiegokolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Slugi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Slugi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 10201244 - 22145 - 270 - 1 - 111.

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem: <http://epifania.pl> e-mail: srme@epifania.pl